

je podala te dni na Dunaj in je pod vodstvom
nih poslancev, m. dr. tudi posl. Marckhl,
mila v dotiko z merodajnimi osebami ter
asnila zahteve malih obrtnikov gledè dobav
armado. Doselej so te dobave veèidel veliki
pialisti dobivali.

Hrvatski sabor se zbere po izredno dolgem
moru dnè 27. decembra t. l.

Na Hrvatskem bil je za novega bana do-
lanji kraljevski komisar Ivan baron Škerlec z
enovan. Upati je, da se bodejo zdaj razmere
Hrvatskem zboljšale. Skrajni èaz zato bi
bil.

Splošni štrajk hoèejo baje ogrski socialni
mokratje v kratkem prièeti. S tem štrajkom
meravajo na eni strani zoper veliko brezpo-
lošnost, na drugi pa zoper novo preosnovno
tistne postave demonstrirati. Dosegli seveda s
sim nezmisljenim štrajkom ne bodejo ničesar.
naprotno bodejo še poveèali splošno revščino.

Ko bi kmetje štrajkali! To vprašanje stavl
znani kmetjski voditelj dr. Heim na shodu,
nerage se je udeležilo okoli 10.000 bavarskih
netov. Zahteval je nujno, da se vlada na
kmetjski stan bolj ozira. Vprašal je, kaj bi bilo,
ko bi enkrat kmetje štrajkali?! Danes dajejo
bavarski kmetje 3 milijone, vsi kmetje na
mškem pa 30 milijonov litrov mleka vsak
in za mestno prebivalstvo. Kmetom bi prav
ine škodovalo, ako bi par tednov ne oddajali
leka. Saj bi lahko iz mleka napravili sir ali
ter. Ali kaj bi to pomenilo za ostalo pre-
bivalstvo. . .

Bulgarski dijaki proti Ljubljani. Iz Sofije
poroèa, da so se bulgarski dijaki izrekli
vèti udeležbi Bulgarov na vseslovenskem sokol-
nem kongresu v Ljubljani, to pa zaradi tega,
to so se Ljubljanèani preveè navdušeli
ali za Srbe. Slovenska vzajemnost. . .

Obsojeni podèastniki. Zaprlo se je okoli
angleških podèastnikov v Londonu in Wind-
nju. Dolžijo jih, da so se pustili podkupiti z
neskom nad 100.000 markov.

Rumunska in Avstrija. V govoru, s katerim
rumunski kralj parlamentarno zasedanje
voril, pravi m. dr.: „Vsled političnega nasto-
ljanja moje vlade med balkansko krizo bile so
so še danes mednarodne razmere
munske najboljše. Na eni strani so opazile
levlasti našo pomoè pri prizadevanju za mir, na
ngi strani pa je mir v Bukarestu izredno
esne prijateljske razmere med
umunsko in Avstrijo zapeèatili.“

Albanski knez. Velevlasti so se zedinile
èe albanskega prestola. V kratkem bodejo
levlasti naznanile princu Wilhelmu z u-
ied, da so z njegovo kandidaturo zadovoljne.
prihodnjih dneh ponudila bode albanska de-
tacija iz Valone princu krono. Naslov novega
adarja bode knez. Kakor se poroèa, prevzel
de princ albansko vlado v prvih dneh novega

V Mehiki so se razmere za ustaško ar-

labetièno urejenih; samo obvez za ranjence
d bilo.

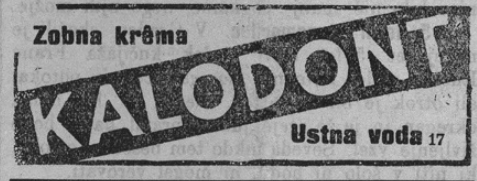
Zapovedujoèi generali niso poznali ne general-
štab ne vojaštva. Veèidel so prevzeli komando
le na dan bitke.

Kratko reèeno: armada ni bila pri-
ravljena za vojno. In vkljub temu
Nazim-paša zapovedal ofenzivo! Vso krivdo
esreèe se meèe na pozneje umorjenega Nazima
še. In opravièeno! On je bil vojni minister in
neralissimus obenem in je dal dnè 21. okto-
bra povelje za naskok, èprav je proti temu
bdullah-paša nastopil. Nazim-paša je
jal, da hoèe armadi takoj z lepo zmago veè-
ga navdušenja dobiti. Dosegel je s to negotovo
madno ravno nasprotno. Mahmud-Muktara-
aša, gotovo najmožnejši kòrni komandant,
opetovano vojnemu ministru poroèal, da pri-
madi še ni vse v redu. Sploh je bila armada
teblizu meje; ako bi se zbirala pri Èorlu, kakor
to nemški feldmaršal Goltz priporoèal,
se nesreèa ne zgodila.

Zdravnikov ni bilo in kar jih je bilo, ni
melo sredstev za zdravljenje. Ranjenci so mo-
li sami, laèni, slabo ali nič obvezani, do
lezniške postaje iti, kjer so še cele dneve
koli ležali, predno se jih je spravilo v Konstan-
inopol.

mado pod generalom Villa zboljšale. Zvezino
vojaštvo je bilo na raznih toèkah premagano.
General Villa izjavlja, da bode stal v par tednih
pred mestom Mehiko. Zmaga revolucije je torej
gotova stvar.

Na Francoskem pojavila se je huda po-
litièna kriza Dosedanji vladi Poincarè, katera
je hotela davke zopet povišati, je zbornica iz-
rekla nezaupanje. Vsed tega je morala vlada
odstopiti.

Dopisi.

Sv. Barbara v Haložah. Tukajšnji kleri-
kalc so zelo modrih butic. Na Martinovo ne-
deljo priredili so neko spakedrano veselico,
seveda tukaj se je videlo same izoražena farške
podrepnike, katerih geslo se glasi: dol z našimi
nasprotniki drugih strank, posebno pa z „nem-
škutarje.“ Hvala Bogu, saj pa nas je prav lepo
škulat, tako da se nam ni treba bati v nobenem
oziru idijotov. Kdor je kaj skušan, ne bode
hodil po klerikalnih nasvetih. Klerikalci ljudstvo
samo pneumijo, in gorje tistemu, kateri se jim
uda. Obžalujemo tiste zasleplence, ki se dajo
od èrnuhov zapeljati. Mislite si, dragi somišlje-
niki, kako lepo so se vrtali „Marijini“ dru-
žbeniki obeh spolov! In kaj je še bilo pa za
zidi zunaj oh grozno, tam pa tam parèek
„Mladeniške zveze“; in zakaj . . . samo ob sebi
umevno! Upamo, da bode tukaj vodja „Marijine
družbe“ energično nastopal. In dotična komedija
pod vodstvom kranjskega Janeza pa naj drugokrat
blagovoli predstavljati „Sveto Johanco“;
bi bolj pristojalo za takšne nevedneže. Seveda,
rusko-srbskih zastav ni primanjkovalo; zakaj
pa ne pokažete avstrijske ali štajerske barve?
To ste paè žalostni patrioti! In kdo je vsemu
temu vzrok? Politièni duhovniki! Bilo bi pa-
metnejše, ko bi se na dan 19. nov. služila
sv. maša za našo milo pokojno cesarico Elizabeto.
Tega pa ne! Župnik misli bolj na svojo ober-
deklo Lizo; radi bi znali, kaj neki ji je špen-
diral za god; mogoèe kakšnega petelinèa? Oj
ti šment, je že tako. Še nekaj omenimo;
ja, na „Katzenmusik“ pri veselici bi skoro
pozabili; svirali so izvrstno, bolj ko kakšna
„Platzmusik.“ Takih komadov še èehi niso kos.
Prièakujemo, da v prihodnje boljše zasvirajo,
da zrjavle devičice se boljše obnašale bojo.
Na tej veselici vam je bil dirn in draj, da je
bilo veselo. Med klerikalnimi gosti se je najbolj
odlikoval župnik Vogrin s svojo deklo Liziko,
kateri je bil ravno vodja te prismojene veselice.
Zdi se nam, da je z Liziko licitiral tombolo;

paè v resnici dober krèèanski duhovnik! Manj-
kalo še je bivšega kaplana Berka in njegovih
podrepnik Berkovk iz Gradiš, ki še dandanes
žalujejo za njim. Res, naši duhovniki nam
dajejo prav lepe vzgled; za razjokati!

Sv. Barbara v Haložah. Prismojenemu do-
pismniku „Slov. bedaka“, pardon „gospodarja“
na dopis z dne 27. listp. v odgovor: 1. Ni res,
da bi se „Štajerèevi“ pristaži med seboj topli,
tako da bi se morali zdraviti; res pa je, da
dotičniki ne pripadajo pod našo stranko, paè
pa pod neko drugo. Zakaj toraj laže dopisnik
slov. cunje? Drugokrat pa naj tisto privrandano
èloveèe iz Kranjskega priobèi v „Noraku“, kako
se fantalini iz Marijine družbe in Mladeniške
zveze razbijajo okoli in poštenim ljudem noèni
mir motijo. Sploh zadnjiè na klerikalni tomboli,
kaj se je vse spoèelo; vse slabega, kar si sploh
pošten èlovek ne zamore misliti! Tudi za Reicher-
jevem zidu. Ali vam je ljubo, da vam povemo
resnico, vam klerikalnim idijotom? Potem bode
paè joj! Pometajte pred svojim pragom, potem
še le pridite pod naše, ko boste vi popolnoma
nedolžni. Ako želite, povemo vam še marsi-
katero toplo resnico, sicer bo vam v sramoto!
Gospod fajmošter Vogrin, učite vaše ovèice po-
štenega mirnega življenja, ne pa ravno na-
sprotno. A mi Barbarèani se pa bomo potrudili,
da bode se naš ljubljani „Štajerc“ po celi fari
razširil, z „Gospodarjem“ in njegovimi lažniki
in izsesalci ljudstva pa v gnojske smeti.

Stoperce. Dragi mi Štajerc! Že dolgo Te
nisem bil obiskal, toda oprusti mi to. Veèkrat
sem mislil na Tebe! Jaz zelo rad berem
„Štajerca“, brez njega ne morem biti, akoravno
se naš gospod župnik na glavo postavi. „Štajerc“
je moj najzvestejši prijatelj, vedno ga nosim
pri sebi. Še spati ne morem brez njega; denem
si ga pod zglavje, da lažje zaspi. Potem si mi
pa le sanja od našega g. Keèeka in pa od
ljubega mojega spremejevalca prijatelja „Štajerca.“
Zadnjiè sem bil na paši èital „Štajerca“ in sem
ga vtaknil v suknjo. Suknjo sem obesil na vejo
in šel na drugo stran travnika. Ko sem se
vraèal, se je moj junec mastil z „Štajercem“ in
ga jedel, kakor jaz znam peèenko jesti. He-he,
Keèek! Vidiš, lej ga! Ti si vedno pravil, da je
„Štajerc“ giftna ptujška krota!“ A moj junec
še je vedno zdrav, mu nič ne manjka. Razvidno
je toraj, da Štajerc ni „giftna ptujška krota“,
da ni „giften“, ker mojemu juncu nič ne manjka.
Zdaj še raj krmo jè, kakor poprej. Lej ga!

Novice.

V blaženo Srbijo! „Grazer Tagblatt“ piše:
Glasom ljudskega štetja iz leta 1910 je prebi-
valstvo na Kranjskem jako nezatno naraslo.
V nekaterih krajih je števílo prebivalstva celo
obèutno padlo. Medtem ko se drugod povsod
premišljuje, kako naj bi se temu zlu odpomoglo,
ki škoduje zlasti kmetijstvu vsled vedno obèut-
nejšega pomanjkanja delavskih moèi, — pospe-

še, kakor njih nasprotniki. Džavid-paša
mi je pravil, da je bil prvi dan pri Kumanovi
uspeh Turkov. A ponoèi so prišli albanski begi
in so sporoèili, da plenijo Srbi vasi in oskruni-
nijo ženske. Nato mi je 7 bataljonov zbežalo.

Utrdbe Adrianopla so bile zastarele.
Baterije so stale v bojni liniji infanterije na
hrbih in so tvorile vsled tega dobri cilj. Glavno
varstvo je dala zaprta, široka stena iz drata,
na katero so se Turki menda preveè zanašali.
Pravega infanterijskega naskoka na trdnjavo sploh
ni bilo. Trdnjava je padla ponoèi po 6 meseènem
obleganju.

K vsemu temu prišlo so še organizacijske
napake; infanterijska divizija štela je n. p. le
9 ali 10 bataljonov. Pri Tšataldži pa je zadel
Turke še nova nesreèa — kolera. Èudno je
sploh, da se je to grozno kugo premagalo. Vse,
kar je bilo bolano (mnogi so dobili tifus vsled
lakote), spodilo se je v posebni kraj pri Sv.
Štefanu; tam se je pustilo nesreèneže pogini-
ti . . . Od lakote omedlele se je smatralo za
na kolero bolane; predno se je še preprièalo,
je-li so v resnici mrtvi, se jih je potrosilo s
kolera-apnom in zakopalo. To je bil najgroznejši
èas vse balkanske vojne.

Julija meseca bila je armada zopet za boj
pripravljena. . .

šu je (prvaški) „Slovenski narod“ to izseljevanje. Ta list priporoča deklam in hišinjam, kubaricam in natakarcam, da naj odpotujejo v Belgrad, češ da dosežejo tam krasno plačo s pomočjo „Srbsko-narodne ženske zveze“. Bati se je, da bode narodni plašč, ki se ga obeša seveda tudi tej čudni gospodarski politiki, slovenskemu ljudstvu polagoma sapo vzela. . . K temu članku le dostavimo, da se nam prav čudno zdi, zakaj ne odpotujejo slovenski „narodni“ voditelji sami na Srbsko. Za njimi pač ne bode noben petelin zakikirikal. Vbogo ljudstvo pa, ki je itak že vsled izseljevanja na beraško palico prišlo, naj pustijo pri miru!

Uporni francoski vojaki. Razburljivo vožnjo ima pasažirski parnik „Marsa“ za seboj. Na parniku nahajalo se je tudi 8 francoskih vojakov, ki so bili zaradi zločinov iz armade izključeni in bi se imeli v afričanske kazenske kolonije preseliti. Ti zločinci vrgli so v neopaženem hipu verige od sebe in je prišlo do grozovitega boja z orožniki. Ker orožniki niso mogli orožja rabiti, bi gotovo podlegli, ako bi jim mornarji in potniki ne pomagali. Naposled so zločince vendar zopet v verige oklenili. Ko so jim drugi dan pri obedu verige zopet proč vzeli, skočil je vodja upornikov v morje. Prišlo je zopet do bojev. Mornarji so v morju plavajočega upornika vjeli. Potem so vse zločince na stene parnika uklenili.

Brihtni fajmošter. V Hinterkirchenu imeli so jako dobrosrčnega fajmoštra. Zaradi njegove dobrote prišli so celo ljudje iz sosednih far k njemu k spovedi. To je bilo zanj sicer zelo laskavo, ali naposled sploh ni prišel iz spovednice. Dolgo je fajmošter premišljeval, kaj naj stori. Naposled imel je imenitno misel. Napisal je sledeči razglas in ga obesil na spovednico: „Zaradi mnogostevilnega obiska moje spovednice moram vpeljati sledeči spovedni red: — V ponedelk: lažniki, hinavci, opravljalci. — V torek: Tatovi in goljufi. — V sredo: Prešestniki in prelomilci zakona itd. itd. . . . Za vsak dan določil je fajmošter gotovo vrsto grehov. Ali — od tega časa ni prišel nikdo več k njemu na spoved!

Grenka usoda. Res žalostno usodo dočakala je družina Welzen pri Pöderbornu. Stariši imeli so 8 otrok, ki so vsi na šarlahu zboleli. Trije otroci umrli so pretekli teden in se jih je predzadnjo nedeljo pokopalo. Ponedelk umrl je četrti otrok in takom tedna še ostali štiri otroci. Nesrečni stariši izgubili so torej tekom 14 dneh vseh svojih 8 otrok.

Brezvestni zločinec. Pri neki mitnici v Budimpešti prišli so grdemu tihotapljenju na sled. Izdelovalec klobas Ferdinand Frühbauer vtihotapil je namreč veliko množino svinjskega mesa s mrliškimi vozovi v mesto. Dva mrliška vozova, črno drapirana in s črnimi konji oprežena, na katerih sta sedela črno oblečeni kučijaži pokopališkega zavoda, — vozila sta 10 zaklanih svinj. Seveda ponavadi ni pri mitnici nikdo v mrliški voz pogledal. Svinjsko meso iz mrliških vozov pa je Frühbauer potem za svoje klobase porabil.

Zapuščina grofice. V hotelu Bristol na Dunaju umrla je te dni grofica Osten-Platen. Pri zapisovanju zapuščine našli so to-le: 60 oblek, 110 klobukov in vrednostnih papirjev za 2 milijona kron. Najcenejša obleka je stala 5.000 frankov, posamezne klobuke pa so cenili od 1.000 do 12.000 frankov. Grofica izdajala je za svojo obleko na leto okoli 400.000 kron in je na ta način večino svojega premoženja zapravila. V zadnjih letih napravila je 8 krat svoj testa-

ment. Tudi malo pred smrtjo je pokazala z znamenji, da bi zopet rada testament spremenila. Govoriti namreč ni več mogla.

Iz rusko-japonske vojne se izvle še zdaj razne zanimivosti. Neki popotnik, ki je živel več let na Japonskem, pripoveduje doslej neznanu dejstvo, da se je v japonski armadi bojevalo tudi 10% žensk. Oblekle so moške obleke in se uvrstle med vojake. General Kuroki, ki je zapovedoval 60.000 mož močni armadi, imel je v njej tudi 6.000 takih hrabrih Japonk, ki niso bile nič manj pogumne nego njih može.

5 letni samorilec. V Gradcu skočil je nekaj čez 5 let stari sinček kučijaža Franc Russ v vodo. Potegnili so ga sicer iz potoka, ali otrok je bil že mrtev. Deček je bil doma okregan in je že preje ljudem pravil, da si bode življenje vzela. Seveda nikdo tem besedam otroka, ki niti v šolo ni hodil, ni mogel verovati.

Na smrt obsojena sta bila v Grosswardeinu neki Kupas in njegova ljubica Ana Szon. Zastrupila sta hčerko Kupasa in njenega moža.

Tokajer. Vinska trgataev v Tokajerskih goricah je letos jako slabo izpadla. V vinogradih našega cesarja, kjer se bere ponavadi 1500 do 1800 hektolitrov tega imenitnega vina, nabralo se je letoz le 300 hektolitrov.

Grozen umor. V Breslau ustrelil je stražnik Wolsky svojo spečo ženo, svojega 15 letnega sina, svojo 8 letno hčerko in sam sebe. Vzrok groznega zločina je baje neozdravljiva bolezen stražnika.

Teško kaznovana neumnost. V Muggia se je 13 letni Alojz Riccoban na prstu malo ranil. V svoji neumnosti je po starem babjeverstvu položil cestno blato na rano. Vsled tega je hudo obolel (Starrkrampf) in bode moral bržkone umreti.

Lepi škof! Proti bivšemu olumuškemu nadškofu dru. Kohnu naperil je njegov naslednik nadškof dr. Bauer tožbo zaradi denarnih zadev. Grč se za velike svote. Kristus pa ni imel niti prostora, kamor bi položil svojo utrujeno glavo . . .

Redko odlikovanje. Kot edina tvrdka poljedelske branše dobile so Delavnice-Titania v Pernau-Wels-u na letošnjem jesebnem sejmu v Gradcu dve najbolj visoki odliki, državno srebrno kolajno in srebrno kolajno c. k. štajerskega poljedelskega društva. Zadnja odlika je toliko važnejša, ker je pri praktičnih poskusih brzoravninikov za živinsko krmo znamka Titania edina bila, katera je to visoko odlikovanje dobila, medtem ko je udeležena konkurencija čisto brez odlike ostala, si torej niti manjvredne odlike, kakor izspostavne kolajne ali diploma priboriti ni mogla.

Razstrelba kanona. Na strelišču Skoda-tvornic se je razstrelil kanon, s katerim so izvršili poskusno streljanje. Uradniku Melku odtrgalo je obe nogi in je nesrečnež v bolnišnici umrl. Tudi delavec Kratohvil bil je tako težko ranjen, da je kmalo nato izdihnil.

Zverinski zamorci. Iz Havanne se poroča, da je tam 10 zamorcev umorilo neko belo deklinjo, ki izpustilo kri in porabilo to kri v verske namene. Morilci so hoteli potem sledove svojega zločina s tem prikriti, da so dotično hišo zažgali in hoteli mrliča obenem sežgati. Razstrelili so tudi hišo z dinamitom. Ali vsled razstrelbe prihтели so policaji, ki so našli gorečega mrliča. Zamorci pripadajo neki čez vso deželo razširjeni sekti ali veri, ki pod vodstvom duhovnikov človeške krviave žrtve prinaša.

Rudarska smrt. Na šahtu št. 3 rudnika „Deutscher Kaiser“ v Essenu se je kamenje podrla. En rudar je bil takoj mrtev, 6 pa jih je smrtonovarno ranjenih.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Klerikalni listi od samega dolgčasa zopet ne znajo drugega pisariti, nego da bode „Štajerc“ končal. . . Ej gospodje v tehnik, črnilni uredništvih, kako se motite! Kolikokrat že su prerokovali „Štajercu“ smrt in vedno ste se zmotili. Poginila je pač že cela vrsta proti „Štajercu“ naperjenih listov, — mi pa le še vedno napredujemo! Tudi zdaj je tako! „Slov. Gospodar“ se baha, da ima 15.000 plačilnih naročil. Prvič je to zlagano, drugič pa je ime „Štajerc“ že davno to naklado. Konstatiramo torej, da so vse novice, ki jih trosijo nasprotniki glede opustitve „Štajerca“, navadna izmisljena laž in da bode „Štajerc“, ki je tekočem letu izredno veliko novih naročnikov pridobil, z novim letom v še večji obliki izšel. Živio „Štajerc“!

Deželna bolnišnica v Ptuj je res v vsakem oziru premajhna. Posledice tega dejstva pa so jako žalostne. Pomisliti se mora, da je ptujski okraj eden največjih, da je blizu 100.000 oseb prebivalstva od te majhne ptujске bolnišnice odvisno. V bolnišnici se nahaja komaj 60 bolniških postelj. Kaj to pomeni, mora sleherni razumni človek izpoznati. Velikansko je številno bolnikov, katere se ne more vsled pomanjkanja prostora v bolnišnico sprejeti. Kolikokrat se zgodi, da se pripelje na smrt bolanega človeka k bolnišnici, tam se bolnika ne more sprejeti in vožnja zopet nazaj, brez upanja in tolažbe ter pomoči. Zgodilo so se že slučaji, da so bolniki na poti od bolnišnice, ki jih ni mogla sprejeti, na cesti v vozu umrli. Zgodilo se so slučaji, da so težko bolani ljudje, ki se jih ni v bolnišnico sprejeti zamoglo, izvršili v svojem obupu samomor, skočili v Dravo ali si na drugi način skušali življenje vzeti. . . To so tako žalostne razmere, da kričijo do neba! Žal da prejšnji slovenski deželni odbornik, ki je bil tudi nadzornik deželnih bolnišnic, v tem oziru ni ničesar ukrenil. Njegova bolezen je pač zakrivila, da ni pokazal tiste energije in agilnosti, ki je pri takih stvareh potrebna. No zdaj imamo novega slovenskega deželnega odbornika v osebi dr. Verstovška, o katerem se govori, da ima dovolj energije in agilnosti. Upamo tedaj, da bode dr. Verstovšek popravil grehe predhodnikov, da bode on napele vse moči, da se sramotne razmere gledé ptujске deželne bolnišnice temeljito spremenijo. Skrajni čas bi bil! Bolnišnica gotovo ni in ne sme biti noben „politikum“; zato upamo, da se bodo zlasti v interesu bolanega, na cesti umirajočega slovenskega ljudstva kaj ukrenilo. Na delo, gospodje!

Deželno tršno šolo v Ptuj je namerava baje opustiti, odnosno v mariborski okraj preseliti. To bi bila po našem mnenju velika napaka, krivica in gospodarsko oškodovanje ptujскеga okraja. Pomisliti je, da v nobenem okraju ni toliko vinogradništva nego v ptujskem. In skoraj polovica vinogradov še ni prenarejeno z ameriškimi tršjem. Ako se to velepotrebno tršno šolo zdaj v resnici opusti, potem je gotovo, da bode to jako hudi udarec zlasti haložanskemu vinogradništvu. Kmetje bodejo prisiljeni, nakupovati zopet drago tršje iz zasebnih tršnih šol. Da je to za uboge Haložane skoraj nemogoče, bode vsakdo priznal, kdor pozna razmere. Ne rečemo, da morda v mariborskem okraju take tršne šole ni treba. Gotovo bi bila tudi tam jako koristna. Ali saj

Ostani vedno zvest dobremu,

ki se je kot tako obneslo. Jedilna mast „Ceres“ je znana pri vsch gospodinjah, ki morajo štediti, kot najbolj izdatna jedilna mast. „Ceres“ namreč ne vsebuje vode kakor druge masti. Jedilna mast „Ceres“ je popolnoma čista in zato mnogo izdatnejša. Pri vporabi se vzame vedno 1/4 jedilne masti „Ceres“ manj nego kake druge.

